

در پاسخ به خواست علنی کردن مباحث
توسط کورش مدرسی از طریق یک سمینار
مرکزی، حمید تقوایی، علی جوادی و فائق
بهرامی مخالفت کردند. این پاسخ کورش
مدرسی به مخالفت این سه نفر است.

در دفاع از ضرورت علنی کردن مباحث دفتر سیاسی

از کورش مدرسی

به دفتر سیاسی

تاریخ ۱۵ اکتبر ۲۰۰۲

رفقای دفتر سیاسی

در مورد نامه من رفقا علی جوادی، حمید تقوایی و فائق بهرامی نکاتی را طرح کرده اند که توضیحاتی را از جانب من ضروری میکند.

۱ - جلسه قبل دفتر سیاسی به این نتیجه رسید که بحث و قطعنامه و بیانیه را مطابق نقشه‌ای که بود پیش ببرد. این روشن است. من هم اولین کسی بودم که پیشنهاد کردم که دو بحث از هم تفکیک شود. اما از اینجا نمیتوان نتیجه گرفت که اگر متوجه شدیم که آن تصمیم نادرست بوده است چون قبلاً تصمیم گرفته ایم مجبوریم همان را ادامه دهیم. من دارم میگویم که آن تصمیم درست نبود. اگر دفتر سیاسی با این نظر موافق باشد لابد تصمیمش را عوض میکند و اگر موافق نباشد همانطور که قرار بود پیش میرود.

اما بنظر من تاکید رفقا روی این نکته بیان صورت مساله واقعی نیست. مساله پابندی و عدم پابندی به مصوبه قبلی مساله نیست. اولاً من نه میتوانم و نه میخواهم آن مصوبه را زیر پا بگذارم و یا بحث را قیچی کنم. ثانياً ما هزار بار مصوبات قبلی را عوض کرده ایم. این بار هم میتوانیم این کار بکنیم یا نکنیم. مساله این است که رفقائی فکر میکنند که اسناد نوشته شده پاسخ وضعیت کنونی را میدهد و من فکر میکنم نمیدهد. اختلاف اینجاست. بجای طرح درست مساله وارد ایرادات دیگر میشویم.

این طرح بحث از کنار و "حل و فصل" مسائل مورد اختلاف از کانال بحث های کناری مشکلی است که در بحث های تاکنونی در مورد قطعنامه و بیانیه هم وجود دارد. در خلال آن بحثها من متوجه

شدم که داریم بحث های دیگری که نشده است را حل و فصل میکنیم. بحثهایی که نامه علی جوادی رسماً آنها را مختومه و رد شده اعلام میکند. این هم درست نیست. نامه علی جوادی بیاینه ای در دفاع از شیوه درپیش گرفته شده نیست. در اثبات نادرستی نظر من است. بحث در این مورد موجه است اما نه از کانال بحث درباره شیوه پیشبرد کار و اینکه گویا اتخاذ آن شیوه مبتنی بر رد طرح پیشنهادی من بود. آن طرح را من پس گرفتم. بحث در مورد آن نشد که قبول یا رد شود. دلیل پس گرفتنم را هم در همان جلسه توضیح دادم.

۲ - چرا سمینار؟ اگر کسی از قبل تصمیم خودش را نگرفته باشد و علاقمند باشد بداند دلیل چیست احتیاج به حس و گمان نیست.

اولا - همین چند وقت پیش هیات دائم سند سمینارهای مرکزی را تصویب کرد که در آن گفته شده جلسات پلنوم و دفتر سیاسی جای مناسبی برای بحث تفصیلی نیست و سمینارهای مرکزی را برای این کار تصویب کرد. استفاده از این ابزار مجاز است؟ یا بسته به اینکه موافق و مخالف چه باشیم میتوان درست و غلط کرد؟

ثانیا - در همان نامه گفتم که بحث من فراتر از بحث دولت موقت است. لیستی را پیش گذاشتم. از جمله سیاست ما در کردستان، که اتفاقاً در دستور جلسه دفتر سیاسی هم هست و من قرار است بحث را ارائه دهم. نکته من این بود و هست که در یک جلسه دفتر سیاسی نمیشود همه این بحث ها را کرد. اینها بحث سمیناری هستند که باید پا بخورند. بحث در مورد هر جنبه ای که در دستور کار دفتر سیاسی قرار بگیرد آلترناتیو سمینار نیست. بنظر من وقتی بحث در چنین سمینارهایی مطرح شود نه اعلام این است که بحث مهم نیست و نه اعلام این است که دفتر سیاسی صلاحیت پرداختن به چنین بحثی را ندارد. بسادگی یک ابزار دیگر است که بنظر من اتفاقاً در این مورد مناسب تر است. برای کسی تعهد جواب دادن و یا ندان را ایجاد نمیکند. تعیین تکلیف با آن در دستور دفتر سیاسی قرار نمیگیرد و بصورت زود رس دفتر سیاسی را مجبور به موضعگیری له یا علیه آن نمیکند.

ثالثا - در جلسه قبل وقتی من پیشنهاد کردم که فقط یک زاویه از بحث را در دستور بگذاریم رفقای این برداشت را کردند که گویا من میخواهم بحث های دیگر را به فراموشی بسپارم. در نامه ای که نوشتم خواستم بگویم بحث باز است و من هم قصد بایگانی کردن بحث را ندارم. اتفاقاً میخواهم از کانالی که فکر میکنم ساده تر و راحت تر است کل بحثم در مورد کشمکش قدرت در ایران و حلقه هایی که حزب باید در دست بگیرد را مطرح کنم.

رابعا - بحثهای موجود با بیان های متفاوت، از جمله با تبیین هایی نظیر تبیین علی جوادی، در تشکیلات پخش شده است. من بعنوان خودم مسئولم که یک بار هم که شده کل بحث را شسته و رفته، تا جایی که بلدم، طرح کنم. جلسه دفتر سیاسی این خاصیت را ندارد. بنظر من

درگیر شدن کمیته مرکزی در این بحث مثبت است. چرا باید نگران آن بود؟ لاقلاً من نگرانی را نمیفهمم.

۳ - در مورد اینکه رفیق حمید میگوید اگر سمیناری گذاشته شود باید کل اسناد بحث در اختیار شرکت کنندگان قرار گیرد. من اصلاً حرفی ندارم. حتی میتوان نوارهای جلسات دفتر سیاسی را هم در اختیار آنها قرار داد. نقشه من روشن است. من خیال کشاندن کمیته مرکزی به رویارویی با دفتر سیاسی آنها با اتکا به مسکوت گذاشتن گوشه‌ای از بحث‌های شده را ندارم. در تصور من این بود و هست که کسی که مخالف بحث من است لابد سمینار آلترناتیو خود را تشکیل میدهد. بحث‌ها در سطح کمیته مرکزی، بشیوه اصولی تر و روباز تری، پا میخورد و اگر قرار شد نتیجه‌گیری سیاست‌گذاری از آن بشود لابد کسی قرار و یا قطعنامه‌ای را به مراجع ذیصلاح حزب، از جمله دفتر سیاسی ارائه میدهد. اما اگر مطابق نظر رفیق حمید پیش برویم خیلی دلم میخواد بدانم قدم بعد چیست؟

۴ - بالاخره اینکه من "ناگهان" ۴ روز قبل از جلسه دفتر سیاسی به این نظر رسیدم. متأسفم. من ۴ روز قبل از جلسه دفتر سیاسی به نتیجه نهائی رسیدم. یک هفته اش نبودم، در سفر تشکیلاتی بودم و چند روز دیگرش درگیر کارهای دیگر بودم و بعلاوه همانقدر ناگهان نامه‌ای از رفیق حمید دریافت کردم که تاریخی برای دریافت اصلاحیه‌ها اعلام کرده بود. بهر صورت چه ناگهان و چه گهان تکلیف چیست؟ باید نظرم را نمیگفتم؟

کوروش مدرسی